

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del mitj, núm. 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals Cuba y Puerto-Rico, 16 rals Estranger, 18 rals

LO DE SEMPRE PER VARIAR.

O herrar ó quitar el banco.

RECORTS DE LA GUERRA CARLISTA.

LO DIA TERCER DE CARNESTOLTAS DEL ANY 74.

Jo anava á Madrid, en una temporada que 'l carril passava perque 'ls carlins volian; y 'ls carlins volian perque cobraven una contribució de las empresas.

Era després del tres de janer. Moltes poblacions que durant la República s' havian defensat, quedavan desarmadas, y 'ls carlins de Catalunya, apenas perseguits, cam-pavan pels seus respectes.

Jo 'm creya que cobrant una contribució per-metterian la circulació dels trens, sense incomodar als passatjers: aixó es lo decent; pero prompté vaig veure que lo decent no es lo carlista.

Sol en un departament de primera classe, llegint per matá 'l temps anava jo en lo tren-corréu de Saragossa, lo dimars de Carnestoltas del any 74, quan lo tren vá pararse en una estació que hi ha avants de Cervera.

Quan vaig alzar los ulls del llibre, vaig adonar-me de un carlí, que ab tota la poca vergonya, pro-pia d' aquesta casta de bestiolas, me mirava fit á fit, menjantse'm ab la vista. Y jo sense dirli una paraula. Darrera d' aquell un' altre feya la matei-xa operació. Y un altre darrerá d' aquest: fins que un, vestit del zuavo y que parlava francés, vá ex-exclamar, després d' examinar-me de cap á péus: —¡Eh! ¡Voici un federaliste!

Ningú 'n vá fer cas, y jo després d' amargarme 'l rellojje, per evitar malas tentacions d' aquells católichs y apostólichs, vaig treure 'l cap per la fi-nestra del cotxe, decidit á mirarlos á n' ells, per evitar que 'm miressin á mí.

L' andén de l' estació estava atestat de boinas. Més de mil carlins s' hi havian reunit, y ni que 'u haguessen fet expressament, al péu mateix del meu cotxe, vaig trobarhi á un antich company de colegi, ab un fusell als dits. Anava ab ells, y era un fula-no á qui l' hi havia fet alguns favors.

—¡Saben com vá pagarme'ls?

Com solen pagarlos los carlins: delantantme. S' acostava ab las mans á las butxacas, la boyna al clatell y cara de poca vergonya un comandant de suavos, y sense que l' hi preguntés res, lo meu bon amich vá dirli:

—¡Qué no sab qui es? Es lo director de la Cam-paña de Gracia.

Lo comandant estarrufant lo nás vá girar l' es-quena: jo estava assombrat de aquella villania, y tres minuts després, pujava al meu compartiment un cabecillá gras, roig, ab patillas, bigoti y mosca, boyna ab visera y borla d' or, capot blau com los del exércit, véu aflautada y las mans dintre dels guants.

Entrá al compartiment, me saludá y tinguérem la següent conversa en castellá:

—¡Vosté 'm coneix?—No senyor.—Jo soch en Camats.—Celebro tenir lo gust de veure'l hò.—Desit-jaria saber qui es vosté.—Fulano de tal.—¡Ahont vá?—A Madrid.—¡Que vá á ferhi?

Aquí vaig esplicarli l' objecte del meu viatge, que era un assumpto particular. Vá registrar-me 'ls pa-pers, y vá preguntarme si era propietari, sens dupte per arreglar la contribució sobre 'l terreno.

—No senyor, vaig dirli: desgraciadament no soch més que periodista.

—En quin periódich escriu?

—En la Campaña de Gracia.

Aquí vá cambiarse sobtadament lo tó d' aquell verdader comediant, y esforsant la véu vá exclamar:

—¡No sab que la Campaña 'ns ha fet molt mal?

—També vostés han fet molt mal á la Campaña: desde que vostés correu pel mon, apenas si la Cam-paña pot sortir de Barcelona.

—Pero en la Campaña han comés crims....

—Dispensi Sr. Camats: may los crims se cometen ab la ploma. Ja 'u sab vosté com se cometen.

—¡Crims ó delictes, s' han de judicar, y 's judi-carán severament...

—¡Acabém! vaig dirli jo que ja tenia la mosca al nás. Jo, senyor Camats, sabent que vostés cobran la contribució de l' empresa; 'm creya que en cambi respectarian la circulació dels trens y no molestarian als passatjers. M' hi enganyat. Vostés fan lo que 'ls dona la gana. Soch víctima de la mè-va confiança, y de un concepte massa favorable

que tenia de vostés... y no tich més que dirli sino qu' estich á la seva disposició.

—Baixi del tren.

Y jo, prenent lo sach de nit vaig baixar.

L' andén com los hi dit estava plè de gom á gom Las caras patibularias se barrejaván ab las de al-gunas dotzenas de beneyts, y ab la de molts homes iréstechs, torrats fins á tenir lo color de castanya. Xicots hi havia de 14 ó 15 anys ab un fusell Ber-dam á las mans y un punyal al cintó. Altres ab lo cap y la barba de pèl gris eran sens dupte vetera-nos de la passada guerra. Los més reyan, cridavan y feyan broma.

La véu de que era allí entre 'ls passatjers lo di-rector de la Campaña de Gracia havia corregut de boca en boca.

Algú cridava:—¡Qui es? ¡Ensenyémel! Voldria coneixe'l per omplirli la cara de rebessos.... Em-bustero!

La marejada anava pujant, y jo 'm mantenia quiet, observant á un paisá qu' enrahonava ab en Camats.

Per últim vaig sentir que 'l cabecilla l' hi deya: —Acompanyi'l; y vaig veure que 'l paisá 'm deya; —Segueixim.

Y naturalment, ¿que havia de fer? No hi havia més remey: vaig posarme al seu costat, y vaig se-guirlo.

Lo dissapte vinent sabran com si hi ha amichs prou cobarts y villans per comprometre á un amich; hi ha personas desconegudas que son capassos d' exposar la seva vida pera salvar la de un' altre home.

No hi ha més diferencia que uná entre 'ls uns y 'ls altres: y es que 'l que olvida favors y delata á un amich era un carlí, mentres que 'l que sense coneixe á una persona s' exposa per salvarla, era un liberal.

Donchs fins á dissapte, y ja veuran de quina ma-nera vá passar lo dimars de Carnestoltas, sis anys endarrera, 'l seu amich

P. K.

INS al dia 15 hi haurá á cala ciutat exposadas las llistas per las elec-cions de diputats provincials y conce-jals.

No deixin de anar á repassarlas y de reclamar lo seu dret, si no 'ls hi han donat.

Mirin que jo mateix l' any passat hi era y aquest any no hi soch. Vels' hi aquí que si no m' en ado-no 'm quedo fora.

Calcuin que 'ls autors de las llistas no fan més que pregar á Déu pels descuidats.

En lo número passat varem dir alguna cosa del arcalde de Sant Joan Despí, dihent que forma part de un coro, y nega al coro rival lo dret de cantar y ballar.

Avuy tenim una atenta carta de aquest arcalde dibentnos que ni forma part del coro, ni nega 'l dret de ningú, perque tothom salta, balla y canta en aquell poble com millor l' hi dona la gana.

Ho celebrém y queda rectificat.

Apenas enterrat en Puig y Llagostera, ja surt un candidat baix lo patrocini de 'n Sedó y de 'n Ro-mero Robledo, pel districte de Vilafranca.

Ja se celebran reunions d' arcaldes; y ja se 'ls promet resoldre espedients en cert sentit.

Lo candidat es un castellá, que ningú 'l coneix: se diu Herce y es libre-cambista. ¡Bona recomen-dació pels nostres productors!...

Sentiriam que 'ls d' Esparraguera s' hi deixessin caure.

Recordin alló de fer menjar l' aglá per... Per mor' de Déu no vulgan acabar la frasse.

Ja ha debutat en Durán y Bas.

Si senyors: després de concebirlo y pensarlo molt, aquest dia vá obrir las aixetas de la seva elo-quència y vá deixar anar un discurs que vá durar una pila de temps.

Proposava la supressió de provincias, universi-tats, capitanías generals y audiencias.

Proposava ademés la regularisació de la Admi-nistració pública, y una pila de cosas més, tot á la vegada.

Al acabar lo discurs, lo president vá dirli:—«Va-

ja, Sr. Durán, deixis de cosas: retiri la proposició» y el Sr. Durán incontinent vá retirarla.

¡Oh, política madrilenya, y que 'n fás d' estra-gos!...

Un home tant terne, l' heréu de 'n Permañer, l' aspirant á ministre, cedint á la primera indicació de un ministre.

Pero ell vá fer un discurs, y aixó es lo que 's vo-lia demostrar.

Nosaltres dirém com molts conservadors:—«Los mals de la patria no 's curan ab discursos.»

Aquest dia vá reunir-se 'l partit liberal conser-vador de Barcelona; pero vá ferho secretament, sense anuncis en los periódichs, sense papeletas de invitació, sense cap formalitat.

Aixó sí, de la nit al dematí vá sortirne un comi-té electoral presidit per en Girona, lo del violí.

¡Comité electoral! Aveure, una pregunta: ¿Ván assistiri 'ls municipals? ¿Y 'ls escombriaires?... ¿Y 'ls difonts?

Perque tots aquests son los electors del partit li-beral conservador de Barcelona!

Grandesas y decadencias humanas:

Un germá de 'n Cánovas está á punt de rebre un destino dotat ab alguns milers de duros.

En cambi 'l germá de 'n Martinez Campos está á punt de perdre 'l cárrech de representant del país.

¡Guerra de rassas! ¡Guerra de germans! ¡Guerra fratricida!

Dias endarrera 'l capellá de un convent de mon-jas que mantenía al seu pare vell é impedit, vá abandonar-lo sense cap recurs, anantse'n á Fransa á ferse frare.

¡Quinas entranyas!

Y sobre tot ¡quin cumpliment d' aquell mana-ment de la ley de Déu: «Honrar pare y mare!»

En cambi segons llegeixo en un periódich un ca-pellá de Falset de Aragó vá treure una rifa de 5000 duros y vá repartirlos als pobres.

¿Qué vá que cap dels qu' excomunican La Cam-paña es capás de ferho?

Nosaltres no podém menos de aplaudir aquest acte de generositat.

Y després que digan que som enemichs dels ca-pellans.

Conferencia pública popular de demá diumenje en l' Ateneo barcelonés, primer pís sobre 'l café de las Delicias:

«Educació física y moral» per D. Jaume Grés.

L' entrada es pública, y aquestas conferencias tant interessants se destinan á las classes obreras.

Diumenje passat vá ser dia de dol y de llágrimas per moltas familias. En tot Espanya vá ferse 'l sor-teig de la quinta.

Dilluns vá verificarse la declaració de soldats.

La ley diu: «á la festa següent» y la festa següent á la del diumenje era la del dilluns. La ley vá interpretar-se literalment, sens dupte per alló que diuhem que de calent en calent se pelan.

Aviat s' admeterán redencions, á 400 duros cada una. Los que 'ls donan se n' escapan, los que no 'ls tenen hi van.

En todas las contribucions s' atén al imposarias, la major ó menor riqueza del contribuyent: en to-tas menos en la de la quinta.

Y succéheix que lo que pels uns es un petit sa-crifici, es pels altres la ruina complerta.

¡Qué hi fá la sort de algunas familias!... A Espan-ya no hi ha més familia que la conservadora. Men-tres á n' aquesta l' hi lluheixi 'l pèl, ja se sab: todo vá bien, muy bien, retebien!...

Are diuhem qu' en Martinez Campos quan torni de Andalusía 's retirará de la política.

Es lo que havia de haver fet avants de anar á Sa-gunto. Aixís s' hauria estolviat de veure que certs garrofers, per compte de garrofas fan desengany.

També 's diu qu' en Posada Herrera vol tornar-se'n á Llanes de todas las passadas.

¡Ay senyor! La bola de 'n Martinez Campos al forat: al forat la bola de 'n Posada Herrera... ¿Qué queda ja sobre 'l billar de la política conserva-dora?

No més que una bola: la que reb tots los tops: lo mingo de 'n Sagasta.

Podem ben assegurar qu' estém cansats d' im-primir milers d' exemplars del número extraordi-

nari de *La Campana de Gracia Paris-Murcia* y ja habem parat lo tiratje.

Cuítin donchs á comprarlo los que no 'l tinguin, si no volen quedarse á la lluna de Valencia, perque 'n quedan poch.

MASCARONS.

Per mil causas y rahons hi ha sers en lo mon de monas, que aparentant ser personas no son més que mascarons; y ab sos actes moltas voltas donan á entendre als demés que aquesta vida no es més que un perpétuo Carnestoltas.

Lo jovenet calavera que al café la vida passa, y entre carbassa y carbassa acaba al fi una carrera, y encare t'è prou bon fetje ab precedents tant fatals per volguer corar malalts, ¿no va disfressat de metje? Lo pollito encatronat, de posat altiu y enfátich, fill de pare aristocràtich, orgullós y acandalat; que mira ab despreci al poble y t'è per sola proesa fè alardes de sa noblesa ¿no va disfressat de noble?

Lo qui havent sigut tinent de 'n Miret y 'l Nas-ratat, va adquirir celebritat afusellant á la gent, y ara en una iglesia está cantant, resant y demés ¿no va, digname vostés, disfressat de sagristá?

L'home vil que va buscant gent que 's trobi en un apuro deixant á ralet per duro, sempre oprimit y escanyant; y per home de bè 's t'è y aixís se vol presentá, francament, diguim, ¿no va disfressat d'home de bè?

Aquell que en l's eleccions, se presenta candidat, y 's va veure derrotat sense valerhi pressions, y avuy resulta que l'home, girant la truita al revés, ja t'è assiento en lo Congrès, ¿no es un diputat de broma?

Lo qui sols fa sis anys era capitá, y no dels més brans y anant ascendint de graus, creixent com la carbassera, ara per la Rambla passa tot tibet ab lo cap alt y ab faixa de general, ¿no es un general de guassa?

¿No 's disfressa l'carcamal que apenas t'è per menjá, y tot lo sant dia va ab levita y tarot alt? ¿Ne 's disfressa, com hi ha mon, lo presumit vanitós, que ven macarrons y arrós y vol que l' hi digan Don?

Bèn cla 's véu per tots cantons que hi ha sers al mon de monas que aparentan ser personas no son més que mascarons. Es la vritat clara y nua, sapiguent la qual demá se poden bèn estalviá lo aná á contemplar la rua.

C. GUMÁ.

N Martínez Campos continua passejant lo garbo per Andalusia. Si vá á Málaga, menjí quas de pansa y recordi que allá vá neixe en Cánovas. Y si passa per Antequera, fassis servir un pollo á la salut de 'n Romero Robledo.

Aquest dia las Córts ván fer campana, per falta de assumptos de que tractar.

Per falta de assumptos ¿senten? Es que durant la retirada de las minorías passavan los assumptos á currioladas, y quan las minorías ván tornarhi, ja no n' hi havia cap al cistell. Aixó es com alló que diuhen: «Ván clavarlo á la créu, y per major ignominia ván posarli *Inri*.» ¡Pobres minorías!...

Sembla que aviat á las Córts se romperá 'l foch. Las minorías preparan una pila de interpelacions, y en Cánovas las espera crusat de brassos. Diuhen que exclama:—Si al últim héu tornat al Congrès ¿que m' importan las vostras interpelacions?... Y 'l país repeteix aquell ditxo castellá: *Al asno muerto la cebada al rabo*.

Una anecdota que trech del *Figaro* de Paris: «En lo temps en que Emilio Girardin frequentava la casa del príncep Jeroni Bonaparte, aquest vá preguntarli: —¿Que farian si algun dia 'm vejessin convertit ab emperador dels francesos? —Me 'n aniria á Bélgica per tot lo temps que durés vostre reinat. —¿Per tot lo temps? —Sí, exclamá somrient en Girardin; pero ja veuriau com tornaria aviat.

Y are apliquin lo quènto. Si las minorías haguessin cumplert lo que ván prometre en la declaració de la prempsa, se haurian mantingut en lo retrahiment mentres hagués governat en Cánovas. Y ja haurian vist com aviat hi tornavan.

Lo ball que donará lo próxim dimars en lo Teatro Rumea lo Comitè administratiu de las escolas francesas gratuítas á benefici de tan útil institució, promet ser animat y lluhit. Tenim una satisfacció poderho consignar atés l' objecte d' aquesta diversió.

En lo Carnestoltas conservador, observo las següents disfressas. En Cánovas disfressat de mónstruo; pero com qu' entré 'ls conservadors tot sol aná al revés, aquest mónstruo per compte de ballar, porta un látigo á las mans y fá ballar als altres.

En Martínez Campos, vá com aquell general del Born, fent barretadas á tort y á dret y fent riure á tothom. En Romero Robledo d' arlequí; ab los colors de la revolució y ab los de la restauració, portant lo vestit tot cubert de picarols de plata.

En Toreno corra vestit de criatura ab gorra de cop: sens dupte per aquest motiu, quan cauhen los ministros, ell no 's fá mal. L' Orovio fá de niñera del anterior, y per compte de devantal de madapolán, lo dú de títols de la deuda.

Elduayen vesteix de negre y porta en lloch de un vestit un traje fet de patrons, per demostrar lo patronat. En Posada Herrera es aquell que penja la figa al cap-devall de un fil y la fá ballar davant de la quitxalla constitucional.

En Sagasta vá de banyista ab lo cós tot voltat de carbassas. Y tots plegats, davant del país saltan y ballan y 'l marejan.

Aquest dia deya 'l Sr. Mañé: —«Los monárquichs fan las repúblicas, y 'ls republicans las tiran á terra.» Aixó ho deya al veure que á Fransa netejan la menjadora á tots los empleats legitimistas, orleanistas y bonapartistas que no feyan res més que crear obstacles al govern de la república. Al Sr. Mañé pot dírseli:—Ja 't conech herbeta que 't dins marduix.

¿Qué 'ls monárquichs fan las repúblicas! Aquí á Espanya á l' any 73, casi tots los empleats eran monárquichs; monárquichs eran casi tots los generals: lo futur héroe de Sagunto vá fer la major part de sa carrera en temps de la República; y 'l cós diplomátich procedia de las passadas situaciones. Y no obstant ¡quina república ván fer tots aquests funcionaris! Es molt millor olvidar aixó, y recordar aquell ditxo: —¡Cadascú del seu ofici!

A Sevilla vá morir-se una monja. Y van comensar á dir que havia mort en olor de santedat. Y van deixar-la vuit dias sense enterrar-la; pero com que 'l fret la conservava, y al últim lo fret vá cansarse, l' olor de santedat vá convertir-se en olor de putrefacció. Y aquí tenen esplicat un miracle al ús del dia.

Aquest any lo local ahont dona 'ls balls lo taller *Baldusa* ha quedat guarnit en forma d' estudi. Al primer hi van concorre moltas donas. Y un vell á quí encare l' hi agradan molt, deya: —¡Era bonich!... Hi havia molts *exemples*. —De qué? de virtut?

Assegura la *Correspondencia d' Espanya* que un cert personatge de la situació deya: «Porto més de quaranta anys de vida pública y no hi conegut situació més despejada, ni posició política més ferma que la de 'n Cánovas.» ¿Quí será aquest personatge? Un periódich de Madrid, diu:—A veure, consultem las senyas: Home important... ¿L' Orovio?—Molt caracterisat. ¿Toreno? Que adora á n' en Cánovas... Ah, no 'u duptin, llavors no es més qu' en Cánovas mateix.

Dos pajesos se passejan per la Rambla. —Eloy diu l' un, mira que despullats han quedat los arbres... —¿Despullats?.. Fujim! —Perqué? —Perque per aquests voltants déu corre algun recaudador de contribucions.

Un jovenet calavera una mosca vironera veyent sobre una senyora va dirli ab véu de tenora: —Que t'è una bestia al darrera!.. Y ella al veure 'l magre y trist que per parlarli 's pirrava l' hi diguè:—No 'l reparava; dispensim, no 'l 'via vist.

P. R.

Una dona 's lamentava de que no tenia fills, y un senyó escoltant-la deya: —¿Y sa mare 'n vá tenir?

J. M.

Entre dos amichs: —Noy, vaig saber la noticia y t' acompanyo en lo sentiment. Jo b'è hauria volgut assistir als funerals de la téva mare; pero vé's lo que son las cosas: precisament aquell dia vaig tenir que sortir de Barcelona. —Y b'è, home; no hi fá res: ho deixarém per un' altra vegada.

Un pare molt rich tenia una filla; pero era tant lletja que no podia casarla. Per últim vá tenir la bona idea de casarla ab un cego; y al cap de uns quants mesos vá arribar al poble un oculista que, segons deyan, feya curas maravellosas. L' hi recomanavan que l' hi fés donar una mirada al seu gendre. —Dèn me 'n quart esclamá. —¿Y aixó? ¿perqué? —Perque si l' hi tornavan la vista, ell me tornaria la filla: més val que cada h' s quedi com está... y *pax vobis*.

Lo fill segon de una familia de pagesos navegava, y després que havia corregut la noticia de un naufraji, vá presentarse á casa seva. La familia estava boja de alegría. —Noy gran, vá dir lo marino que seguint mon havia perdut la llana: m' hi escapat per miracle; pero vaig fer una prometensa y espero que m' ajudarás á cumplirla. —Demana. —Vaig prometre que tú 't farías frare. Lo noy gran, qu' era heréu y no tant llanut com semblava:

ambrosia LA

—Bueno; pero al ferme frare, cediré la herencia als pobres.

—¿Que tal, cóm te vá la carrera? preguntavan á un metje que comensava á exercir.

—Per ser lo primer any no puch pas queixarme: hi ha hagut una bona tungada de verola: després ván venir los tifus y are tenim cada pulmonía qu' enamora. Si aixó continua aixís, compraré un vestit á la méva senyora.

—¿Quin rellotje més hermós! exclamava un tronera.

—¿T' agrada?

—Moltíssim; ¡oh si jo arribava á tenir un rellotje aixís!

—¿Que 'n farías?

—Me l' empenyaría!

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—Vilarodona.
2. Id. 2.ª—Capitá.
3. ACENTÍGRAFO.—Félis, felis.
4. FUGA DE VOCALS.
L' un dia 's puja 'l petroli;
l' altre dia 's puja 'l pá;
que si va seguint com are,
crech qu' anirém á captá.
5. QUADRAT NUMERICH.—
3 8 7 3
3 7 8 3
8 3 3 7
7 3 3 8
6. TRENCA-CLOSCAS.—Austria.
7. GEROGLÍFICH.—Un ull al plat y un altre al gat.

Han endevinat totas las soluciones los ciudadanos Pere Piga y Xaripos; n' han endevinadas 6 Babau Sistella, Pa y Naps y Gallito de Antequera; 5 Sambac y C.^a; 4 Gri (Pau) y Estisoras; 3 Hermoso Malagueño; 2 Galápat Guapo y B. Manlleuhench y 1 no més Burro Sech.

XARADAS.

I.
Quan se vá casá 'n Quimet menjarem un plat de hu-dos y després un bon total que per cert va ser gustós. A la tarda, cap 'l tart varem anar á hu-tercera y aixís passarem lo dia disfrutant en gran manera.

PESAYES.

II.

Dos-hu noya de molt dot que n' es primera doblada marxa lluny ab una tot per olvidar un xicot que la portaba enganyada.

PAU SALA.

MUDANSA.

Una noya que 's diu tot una tot me va comprar y una ampolla de tot plena per entendre's ab l' amant.

RICATCHO.

ANAGRAMA.

Tot aquell que 's vol primera á la salut de segona no es pas res més que un tercera: si may ne veig un m' altera y n' hi ha molts á Barcelona.

H. M.

TRIANGUL.

Substituir los pichs ab lletas que llegidas horisontal y diagonalment donguin per resultat: 1.ª ratlla, un aucell; 2.ª, futur imperfecte de un verb; 3.ª, infinitiu del mateix; 4.ª, lo que fá un escrit quan lo fiscal no se 'n adona; 5.ª, lo que ha de menester tot viatjer; 6.ª, un comestible, y 7.ª, una lletra.

PE-SA Y E.

QUINT DE PARAULAS.

Sustituir los punts ab lletas que llegidas vertical y horisontalment digan: la 1.ª ratlla lo nom d' un peix; la 2.ª una flor; la 3.ª una cosa que hi ha per mar y terra; la 4.ª lo qu' es lo gubern y la 5.ª lo que fá 'l que treballa.

AIXORAMSUT.

LOGOGRIFO NUMERICH.

- 1 2 3 4 5 6 7—Un objecte de quincalla.
- 1 2 3 4 5 6 —Un empleo.
- 1 2 3 4 7 —Lo que maneja l' empleat.
- 4 5 6 —Un riu.
- 4 5 —Una planta.
- 4 —Una consonant.

CONVERSA.

—¿Hola Bernat?
—¿Que hi há noy de bó?
—Vaja home, ¿que vols venir?
—¿Hont vas? ¿Al teatro?
—Búscau: are ho acabém de dir entre 'ls dos.

PEPET CROSTAS.

GEROGLÍFICH.

LOOOOL
eeee
LOO
DRIG E
La
LIIM

UN FOTÓGRAFO

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas d'ignas d' insertarse 'ls ciutadans Pau Sala, Cómich Rich, C. de 'n Pampa, Xarello y Estisoras.

Las demés que no 's mencionan no 'ns serveixen, com y tampoch lo qu' envian los ciutadans Eneas Priam, Pa y Naps, Gallito de Antequera, Pep Llauner, Sicuterat, Os blanch, Alorquetxo, Julivert, J. A. H., J. Pujadas, Patonetas, J. Mata Picanyol, Feliu del Piño, P. Fábregas, S. San Joan, E. R. y F. y Perimetre.

Ciutada Sanabac: Insertarém logogrifos numérics y conversa.—X. Palafrugell: Necesitém una firma coneguda que 'n respongui.—Publicarém poesia y alguns epigramas.—Pardalet: Idem quadrat numérich.—Cómich rich: Publicarém un quento.—R. Manlleuhench: Idem un epigrama.—Galápat guapo: Hi an-ran un quento y una conversa.—A. J. C.: Idem una conversa.—Pau Sala: Hi anirá un epigrama.—Comprador d' olivas: Publicarém lo càlcul aritmétich.—Cagaferro: Envihin d' altres que pugan interessar al públich.—J. Valls: Sentim que l' assumpto de la seva poesia siga tant fútil.—Blay blanch: Publicarém la faula.—Pepito Diamant: Ja 'u ho haurá vist á l' Esquella.—F. Llenas: En lo número vinent de l' Esquella farém la rectificació.—Arcaide de Sant Joan Despi: Queda compiascut.—Societat coral la Flora: Idem.—F. S. M.: Esparraguera. Aceptém lo seu oferiment: tiri endavant y procuri que las noticias que 'ns comuniqui tingan verdader interés.—Anónim de Palamós: Aquí á la seva vila te molt interés; no 'u desconeixem; pero si haguessim de publicar totas las noticias de aquest género que 'ns envian, aviat la Campana perderia tot l' interés.

ANUNCIS.

PARIS-MURCIA.—Edició francesa publicada á favor dels inundats d' Espanya.

Preu 5 rals la edició económica y 14 rals la de lujo

PARIS-MURCIA.—Edicion en español, dibujos, texto, autógrafos, iguales á la edicion francesa.—Precio 8 rs. ejemplar.

MURCIA-PARIS.—Numero escrito por literatos españoles en muestra de agradecimiento á la caritativa Francia.—Precio 2 rs.

PARIS-MURCIA de La Campana de Gracia, per supuesto en catala. Parodia imitant lo publicat á Paris. Conté multitud de dibuixos y notables escrits.—Val 4 cuartos la edició económica y 1 rai la de lujo.

ALMANACH DE LA CAMPANA DE GRACIA PER 1890. Si volen ferse un tip de riurer, comprintlo que sols val 1 rai y conté escrits y poesias dels millors autors catalans humoristichs y multitud de dibuixos del senyó Apeles. Se venen en la libreria de Lopez, Rambla del Mitj, 20.

MEDICAMENTS DEL DR. WOOM. NORT-AMERICÁ.

Aixarop lactífich per aumentar la cantitat y calitat de la llet. Interasantíssim per mares y didas.

Aixarop pectoral per curar tota classe de Tos y demés enfermetats del pit.

Aixarop anti-diarreich-estomacal per combatrer tota classe de diarreas y malalties del ventrell.

Uncihs dipòsits en Barceloua, Gener, Petritxol, n.º 2. Jaraberia y Farmacia de Grau Inglada Rambla de las Flors n.º 1.

LOPEZ, Editor —Rambla del Mitj 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, fill, Arch del Teatro, 21 y 23.

COSAS DE LA SENMANA.—Disfressas que recomaném.

Al monstruo.

Als contribuyents.

Als mestres d' estudi.

Als periodistas.